

صفت

درجات صفت

صفت توصیفی گاهی عادی است یعنی کسی یا چیزی را بی‌سنجهش با کسان یا چیزهای دیگر و بی‌ذکر اندازه و مقدار صفت وصف می‌کند : اناق تاریلک، دیوار نمناک، شاخه شکسته.

صفت توصیفی عادی گاهی داشتن صفتی را بهموصوف نسبت می‌دهد و گاهی نداشتن آن را. به عبارت دیگر گاهی مثبت است و گاهی منفی .

صفت منفی کلمه‌ای است که با پیشوندهای «بی» و «نا» ترکیب می‌شود .

از ترکیب صفت با جزء «نا» صفت منفی ساخته می‌شود :
نا پاک، ناپاکزاده، ناستوده، ناخرسند، ناخشنود .

گاهی در اینگونه ترکیب پسوند صفت می‌افتد :

نادانا به جای

نا خواست به جای نا خواسته
 نا شکیب به جای نا شکیبینده
 از ترکیب اسم با پیشوند «بی» صفت منفی ساخته می‌شد :

بیدین بی‌آرام بی‌زبان
 بیدل بیهوش بی‌علاقه
 بیخرد بیکار بی‌کفایت

گاهی می‌خواهیم اندازه و مقدار صفت یعنی کمی یا بیشی آن را نیز بیان کنیم. در این مورد کلمات بسیار، پاک و مانند آنها پیش از صفت می‌آید :

فریدون مرد بسیار دانشمندی است .
 دفتر من پاک سیاه است .

در ادبیات قدیم کلمات نیک، سخت، عظیم نیز برای معین کردن مقدار صفت بکار می‌رفته است :

این کار نیک دشوار است .
 به کوهی عظیم بلند رسیدیم .
 مردی سخت رنجور دیدم .

از ترکیب کلمات بسیار، کم، اندک، تُنگ، پر، فزون، با اسم صفاتی ساخته می‌شد که علاوه بر مفهوم صفت بر مقدار نیز دلالت دارد :

با زرگانی بود بسیار هال .
 نه در خورد سرمایه کردی کرم تنگ مایه بودی از آن لاجرم

* * *

اما گاهی غرض از ذکر صفت آن است که کسی یا چیزی را از حیث داشتن آن صفت باکسان یا چیزهای دیگر بسنجیم. برای این منظور صفت عادی را چه مثبت، چه منفی با پسوند «تر» می‌آوریم:
فریدون برادر بزرگتر است.

در این جمله کلمه بزرگتر علاوه بر صفت بزرگ، مفهوم سنجش فریدون را با برادران دیگر نیز در بر دارد.
اینگونه صفتها را «صفت بر تر» می‌خوانیم.

صفت برتر گاهی موصوف را با یک فرد می‌سنجد:
ایرج زیرکتر از فرخ است.

و گاهی موصوف با چندین فرد سنجیده می‌شود:
دماؤند از همه کوههای ایران بلندتر است.

اما گاهی با ذکر صفت می‌خواهیم برتری موصوف را بر تمام افراد نوع خود بیان کنیم. در این مورد صفت با پسوند «ترین» می‌آید:
بزرگترین شهر ایران تهران است.
دوره تحصیل بهترین دوره زندگانی است.

اینگونه صفتها که موصوف را برهمه افراد نوع خود برتری می‌دهند «صفت بر ترین» خوانده می‌شوند.

صفت برترین غالباً پیش از اسم قرار می‌گیرد. اگر موصوف آن مفرد باشد میانه صفت و موصوف حرف نشانه («-») یعنی کسره اضافه آورده

نمی شود :

بزرگترین شاعر ایران فردوسی است.

اما اگر موصوف آن جمع باشد باید میان صفت و موصوف کسره

اضافه بیاید : بزرگترین شاعران ایران فردوسی است .

صفت عادی کسی یا چیزی را بی سنجش با کسان یا چیزهای

دیگر و بی ذکر اندازه و مقدار صفت وصف می کند .

صفت عادی گاهی مثبت است و گاهی منفی .

برای تعیین اندازه و مقدار صفت کلمات بسیار، پاک، نیک،

عظیم، سخت و مانند آنها پیش از صفت می آید .

از ترکیب اسم با کلمات بسیار، کم، اندک، تنک، پرس، فزون،

صفاتی ساخته می شود که علاوه بر مفهوم صفت بر مقدار آن نیز دلالت دارد .

اینگونه صفتها را صفت مقداری می خوانیم .

صفت سنجشی صفتی است که با آن موصوف با کسان یا

چیزهای دیگر سنجیده می شود . صفت سنجشی دو گونه است :

۱ - صفت برتر که موصوف را با یک یا چند فرد همتونع می سنجد .

۲ - صفت برترین که با آن موصوف را با همه افراد نوع

خود می سنجیم .

بعضی از صفت‌ها در فارسی خود مفهوم سنجش را نیز در بردارد و

ممکن است بی‌پسوند «تر» یا «ترین» بکار رود :

که، مه، فرون، بیش، کم.

بعضی صفت‌های عربی که در فارسی بکار می‌رود خود دارای مفهوم

سنجش است . این صفت‌ها را در عربی صيغه «افعل تفضيل» می‌خوانند :

اصغر = شبیه‌تر ارشد = رشبیده‌تر

اعظم = عظیم‌تر اکبر = کبیر‌تر

صفت‌های عربی را که بر این وزن است نمی‌توان با پسوندهای «تر»

و «ترین» آورد . پس کلماتی مانند : «ارشدتر» و «اعظم‌تر» و «اصلح‌تر»

غلط است .

اینگونه صفت‌های عربی هم معنی صفت بستر و هم معنی صفت

برترین را بیان می‌کند :

ارشد اولاد = بزرگترین فرزندان

اعلم از دیگری = دانشمندتر از دیگری .

متهم اسم = متهم صفت

دانستیم که :

مضاف‌الیه اسم یا ضمیری است که در پی اسم دیگری می‌آید تا معنی آن را تکمیل کند.

بنابراین مضاف‌الیه متهم اسم است.

متهم اسم، گاهی اسم دیگری است :
خانه فریدون دور است .

در باغ اینجاست .

و گاهی ضمیر است :

خانه من دور است .

باغ او اینجاست .

اسم گاهی نهاد جمله است و متهم اسم در این حال وابسته نهاد

است :

باغ فریدون پشت خانه من است .

و گاهی اسم، متمن اسم دیگری است که خود وابسته نهاد است :

باغ پسر فریدون پشت خانه من است .

و گاهی اسم یا ضمیر، متمن اسمی است که در جمله مفعول واقع

شده است :

فریدون باغ حسن را آباد کرد .

فریدون باغ او را آباد کرد .

و گاهی اسم، متمن اسمی است که خود متمن فعل است :

فریدون از باغ حسن دیدن کرد .

فریدون از باغ او دیدن کرد .

متمن اسم ، اسم دیگر یا ضمیری است که معنی اسم اول را تکمیل می کند .

اسم ممکن است نهاد ، یا مفعول ، یا متمن فعل واقع شود .

بنابراین متمن اسم گاهی وابسته نهاد یا فاعل است، گاهی

وابسته مفعول ، گاهی وابسته متمن فعل و گاهی وابسته متمن اسم دیگر .

می‌دانیم که :

صفت کلمه‌ای است که به اسم افزووده می‌شود تا حالت یا چگونگی اسم را بیان کند.

بنابراین :

صفت وابسته اسم است.

اما صفت خود ممکن است چند گونه متمم داشته باشد.

صفت عادی، چه مثبت چه منفی، می‌تواند دارای متممی باشد که

گاهی اسم است :

حسن رفتگر محله آمد.

در این جمله کلمه «رفتگر» صفت و «وابسته» به اسم «حسن» است.

اما کلمه «محله» که اسم است، متمم این صفت است و معنی آن را کامل می‌کند.

و گاهی متمم صفت خود صفت دیگری است که مقدار صفت اصلی را بیان می‌کند.

حسن بسیار دونده.

صفت همیشه وابسته به اسم است.

هر صفتی ممکن است متممی داشته باشد.

متمم صفت عادی گاهی صفت دیگری است که مقدار آن را بیان می‌کند.

گاهی متمم صفت عادی اسم است.

صفت برتر متممی لازم دارد که همیشه اسم است :
حسن عاقلتر از تقدی است .

چنانکه می بینیم این متمم با حرف اضافه «از» به صفت می پیوندد :
خانه او بزرگتر از مسجد است .

در این جمله کلمه «مسجد» متمم صفت برتر (بزرگتر) است .
گاهی متمم صفت برتر خود دارای متمم دیگری است .
خانه او بزرگتر از مسجد ده است .

در این جمله کلمه «ده» متمم کلمه «مسجد» است که خود متمم صفت
برتر شمرده می شود .

صفت برترین نیز همیشه به متمم محتاج است :
رخش معروف‌ترین اسب است .

یا

رخش معروف‌ترین اسبهاست .
در ادبیات قدیم متمم گاهی با حرف ربط «که» به صفت برتر می -
پیوسته است :

به نزدیک من صلح بهتر که جنگ .
معنی «صلح بهتر از جنگ است .»

صفت برتر همیشه محتاج متمم است و این متمم اسم یا ضمیر است.

اسمی که متمم صفت برتر است با حرف اضافه «از» به آن مربوط می‌شود.

در ادبیات قدیم گاهی رابطه صفت برتر و متمم، حرف «که» بوده است.

صفت برترین نیز همیشه به متمم محتاج است.
اسمی که متمم صفت برترین است گاهی به صورت مفرد می‌آید و در این حال حرف نشانه «-» میان آن دو وجود ندارد.
گاهی متمم صفت برترین به صورت جمع می‌آید و در این حال میان صفت و متمم آن حرف نشانه «-» (كسره اضافه) باید بیاید.